

ὁ Κώστας ὁ Κουμουνοπούρος . . . — Ποιὸς εἶν' τοῦτος, ποιὸς εἶν' τοῦτος ; . . . — Ὁ Παπαγιαννακόπουλος . . . — ἔρωταποκρίνονται, ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῆς Βουλῆς, οἱ χάχηδες, προσμένοντες ν' ἀνοίξῃ ἡ συνεδρίασις, καὶ βλέποντες τοὺς διασκελιζοντας τὴν σκάλαν βουλευτάς.

Καὶ εἶνε ἡ Φήμη, ἡ κραιπαλοῦσα μαινάς, ἡ γεννηθεῖσα διὰ νὰ κατοικῇ, πάναγνος νύμφη, τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κυλιομένη, ἐσχάτη πόρνη, μέσα εἰς τὴν λάσπην τῶν ὄχετῶν, ἡ θεόστραβος βάκχη, ἡ ρυπαίνουσα τὴν θαυμασίαν καλλονὴν τῆς εἰς τ' ἀπεχθῆ ἀγκαλιάσματα τοῦ πρώτου αὐθάδους, ἡ γαυριῶσα, καὶ τρικλίζουσα, καὶ σείουσα τὰς μυρίας ροκάνας τὰς κρεμασμένας ἀπ' τὴν ζώνην τῆς, καὶ τὰ τυμπανίδια, καὶ τὰ κύμβαλα.

- Καλημέρα σας ! . . . Τί κάμνετε ; . . .
- Καλά, εὐχαριστῶ, σεῖς ; . . .
- Μὰ τί ; . . . κἄτι . . . μαῦρα βλέπω . . .
- Ἄμ' δὲν ἔχασα τὸν πατέρα μου ; . . .
- Μπᾶ ! . . . Ἔτσι αἶ ; ! . . . Μὰ πότε ; . . .
- Σὲ συλλυποῦμαι βρὲ ἀδελφέ ! . . .

Καὶ εἶνε ὁ Θάνατος, ὁ μορφάζων ἐντὸς τῆς αἰωνίως ἀοράτου κρύπτῆς του βδελυκτὸς γέρον, ὁ ἐνεδρεύων ὑπὸ τὸ ἀδιαπέραστον σκότος τοῦ Ἀγνώστου φοβερός ληστής, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπίρου καὶ τῆς Νυκτός, ὁ πατὴρ τῆς Λήθης καὶ τῆς Σιγῆς, τὸ χάσκον Βάραθρον, τὸ μοιραῖον Τέρμα, ὅπου σβύνουν τὰ πάντα, σιωποῦν τὰ πάντα, χάνονται τὰ πάντα, ἀφανίζονται τὰ πάντα . . .

Εὐρεῖται ἡ στεναί, ἡλιολαμπεῖς ἡ σκιεραί, βορβορώδεις ἡ κονισαλέαι, κοσμούμεναι ἀπὸ πλουσίων μεγάρων στοίχους ὑπερηφάνους ἡ πλαισιούμεναι ἀπὸ πτωχῶν οικιδίων ταπεινὰ στίφη, ἐρημικαὶ ἡ πολυάνθρωποι, σιγηλαὶ ἡ θορυβώδεις, ἐκτείνοντ' αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως. Καὶ δι' αὐτῶν, σπευδοντες ἡ βραδυποροῦντες, σύννοες ἡ εὐθυμοί, εὐπρεπεῖς ἡ ἀτημέλητοι, βαρεῖς ἡ ζωηροί, νέοι, ἄνδρες, γέροντες, γυναῖκες ἡ παιδία, οἱ διαβάται διέρχονται. Ἄργος περιπατητής, πλάνης ἀδιάφορος, σύρω τὸ βῆμα μου τὸ ἄσκοπον, διαβάτης των ἀκούσιος κ' ἐγώ, πλὴν ξένος πρὸς τὴν πέριξ κίνησιν, ἀκολουθῶν τῶν φευγαλέων σκέψεων μου τὸν εἰρμόν, ἡ βυθισμένος εἰς τὰ σκότη τῶν κενῶν ὄνειρων μου. Ἄλλ' ἐνῶ διαγκωνίζω ἀπροσέκτως τοὺς ὀμίλους των, καθὼς περνοῦν ἐγγύς μου, ὁ ἀήρ φέρει πρὸς τὰ ὅσα μου τὰ ἐκπληκτα, ὡς μακρυσμένους ἤχους ἄλλου κόσμου, τῶν συνδιαλέξεων αὐτῶν τὰ τμήματα τ' ἀσύνδετα, τῶν συνομιλιῶν αὐτῶν τὰ ράχη τὰ διακεκομμένα. Καὶ εἰς τὰ τμήματα αὐτὰ τ' ἀσύνδετα, καὶ εἰς τὰ διακεκομμένα αὐτὰ

ράχη, — κοινὰς φράσεις, συνήθεις διαλόγους, γυδαίας φλυαρίας, ἀδολεσχίας τετριμμένας, — ἅτινα κυλῖει ὁ ἀήρ, κυλῖονται ὁμοίως, ἐγκλειόμεναι, ἐπιθυμιαί, ἔχθραι, πόνοι, ἀγῶνες, ὀρέξεις, ἀλγηθόνες, πόθοι, φροντίδες, χαραί, λύπαι, ἀσχολιαί, — ὅλα τὰ πάθη καὶ ὅλα τὰ συναισθήματα, — πᾶν ὅ,τι ἐξωθεῖ αὐτοὺς εἰς τοῦ ἡμερησίου βίου των τὴν δίνην, — πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τὴν ζωὴν αὐτὴν, θλιβεράν ἢ φαιδράν, τερπνὴν ἢ ἀνιαράν, περιπόθητον ἢ μισητὴν, — ἀπαισίως εἰδεχθῆ καὶ ἀρρήτως γλυκεῖαν.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΔΟΗΝΑΪΚΗ ΜΗΧΘ

Τὸ περὶ καταργήσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως νομοσχέδιον, τὸ ὅποσον ἡ Κυβέρνησις θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν παρούσαν Σύνοδον τῆς Βουλῆς, ἐπροξένησε μεγάλην συγχίνησιν. Ἐν κοινωνίᾳ οὕτω πῶς ὀργανωμένη, ὥστε αἱ τάξεις τῶν τοκιστῶν καὶ τῶν ὀφειλετῶν νάποτελῶσι σχεδὸν τὴν ὀλομέλειάν αὐτῆς, — καὶ τοιαύτη δυστυχῶς δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία, — ἦτο φυσικὸν νὰ μὴ παρέλθῃ ἀπαρητήρητον νομοσχέδιον, μέλλον νὰ ἐπιδράσῃ τόσῳ σημαντικῶς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο μεγάλων τάξεων. Ἐδῶθεν οἱ εὐτυχεῖς, ἐκεῖθεν οἱ δυστυχεῖς ἐδῶθεν οἱ δῆμιοι, ἐκεῖθεν τὰ θύματα καὶ μεταξὺ τοκιστῶν καὶ ὀφειλετῶν μεσάζοντες οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες. Αἴφνης ρίπτεται εἰς τὸ μέσον μία ἰδέα, ἐν σχέδιον μὲ ὅλας τὰς πιθανότητας τῆς πραγματοποίησεως. Ἐπὶ τῶν ὄχρῶν προσώπων ἀνατέλλει ἐν μειδιάματι ἐλπίδος καὶ τάπασις πρόσωπα τῶν ἄλλων καθιστᾷ φοβερώτερα τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου. Τὰ πράγματα θὰ μεταβληθῶσιν ἄρδην. Δύναμις ἀνωτέρα ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ δημίου τὸ θῦμα, καὶ ἀνακουφίζει τὴν θέσιν τοῦ δυστυχοῦς. Καὶ εἰς τὸ παράδοξον θέαμα, τὸ ὅποσον παρουσιάζει προσεχέστατον μέλλον, οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες οἱ ἐν τῇ μέσῳ, ἴστανται διστάζοντες καὶ ἀμυρρέποντες πρὸς ποῖον μέρος νὰ ταχθῶσι, μετ' ἐκείνων τὸς ὅποιους ἕως τώρα ἐβασάνισαν, ἡ μετ' ἐκείνων τῶν ὀποίων ὡς κύνες πιστοὶ ἐξυπηρέτησαν τὰς ὀρέξεις τὰς ἀιμοβόρους, νὰ κρατήσωσι πεισιμῶνως ἡ νάπορρίψωσι μετ' ἀποστροφῆς τὸ περίαπτον τοῦ Νόμου, τὴν κυανὴν ἐκείνην ταινίαν, τὴν καθιστῶσαν αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρώπων τέρατα . . . Καὶ ἡ ἐπικειμένη μεταβολὴ συζητεῖται ζωηρῶς καὶ σχολιάζεται. Οἱ ἔχροντες ἄμεσον ἐνδιὰφέρον — καὶ εἶνε οἱ περισσώτεροι, — κρίνουσι τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος καὶ ἐκφέρουσι γνώμας υπερβολικὰς καὶ ἀνευκρινεῖς. Ὀλίγοι, οἱ συνεθίσταντες ἡ μᾶλλον εὐτυχίσαντες νὰ κρίνωσιν ἄνευ ὀπισθοβουλίας καὶ κινήτρων, προσπαθοῦσι νὰ εὐρωσι μέσῳ τῶν ἀντιθέτων γνωμῶν ποῦ κεῖται ἡ ἀλήθεια. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης νοητικῆς κλίσεως καὶ ψυχροῦ ὑπολογισμοῦ, ἡ καρδιά ὄλων — ἐνωθῶ τῶν ἀνθρώπων, — γίνεται ἐλαφροτέρα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι πρόκειται νὰ ἐκλείψῃ θεσιμὸς βάρβαρος, προκαλέσας εἰς τὰς κοινωνίας,

τὰς ὁποίας ἐπὶ ἔτη λυμáινεται, τὰς μᾶλλον σπαρξικαρδίους σκηνάς.

Ποσάκις τῷ ὄντι ἕως τότε δὲν παρέστημεν εἰς τὸ θέαμα ἀνθρώπου ἐναρέτου καὶ ἀγαθοῦ, ἀπαγομένου εἰς τὰς φυλακὰς καὶ συγχρωτιζομένου μετὰ κακούργων καὶ ἀθλίων, μόνον διότι ἡ τύχη τῷ ἐφάνη δυσμενής καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις του! Ποσάκις ἡ ἐρήμωσις καὶ ἡ καταστροφή δὲν ἐπῆλθεν εἰς οἰκογενείας εὐτυχεῖς καὶ εὐπόρους, διότι ἐν μέλῳ αὐτῶν εὐπιστον ἐγένετο τὸ θῦμα ἐπιτηδείων, ἐπιτυχόντων νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μίαν ὑπογραφὴν διὰ μυρίων δόλων καὶ ὑποσχέσεων! Καὶ ἐκτὸς τούτων, καὶ ὅσων ἄλλων παραδειγμάτων ἐδύνατό τις νὰ ρυθισθῇ ἐκ τῶν πλουσίων χρονικῶν τῶν δικαστικῶν κλητήρων, δὲν εἶνε ἀρκετὰ συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων νέων, — ἔχουν αἱ Ἀθηναῖοι μας τόσοσους! — οἱ ὅποιοι παρασυρθέντες ὑπὸ τῶν δαπανηρῶν ὀρμῶν τῆς ἡλικίας τῶν καὶ ὀρεχθέντες νὰ φθάσῃν εἰς ὕψη, ἀπρόσιτα ἄνευ δαρείων, κλιμάκων, ἐνέπεσαν εἰς ἀνθρώπους αἰσχροκερδεῖς, ἔλαβον τὰ ὀλίγα χρήματα ὧν εἶχον ἀνάγκη, ὑπογράψαντες συναλλαγματικὰς δεκαπλασίου ποσοῦ, καὶ ψευθέντες εἶτα τὰς περὶ πληρωμῆς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἔτρεφον ὅταν μετὰ τόσης εὐκολίας καὶ ἐλαφρότητος ἐδίδον τὴν ὑπογραφὴν των! Καὶ ἤδη οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ νέοι ἢ ὑπέκυψαν εἰς τὴν τύχην των, ἀπαχθέντες εἰς τὰς φυλακὰς, παρὰ τὴν οὐδὲν τῶν ὁπίων ἀπέβαλον ὀgni speranza, ὡς οἱ κολασμένοι τοῦ Δάντου, ἢ δυστυχέστεροι καὶ τῶν κολασμένων, ἐχάθησαν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, καθιέρωσαν αὐτοὶ ἑαυτοὺς εἰς τὰ σκοτεινά των καὶ ἀνήλια δωμάτια, τὴν νύκτα μόνον ὡς αἱ γλαυκὲς ἑξορμῶντες ἐκείθεν, ὅταν εἶνε βέβαιον ὅτι κοιμῶνται οἱ ἀκοίμητοι καὶ ἀπληστοὶ δικαστικοὶ κλητήρες, τῶν ὁπίων δὲν ἔχουσι πλέον ἄλλα χρήματα διὰ νὰ κατευνάσῃ τὸν φιλόνομον ζῆλον, — τρέμοντες, στερούμενοι, ταλαιπωρούμενοι, καὶ αὐτοὶ μόνον διαψεύδοντες τὸ παρηγόριον ρητὸν τῶν πατέρων τῆς μητρὸς ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους! . . .

★

Εἶνε θεσμὸς βάρβαρος καὶ ἀδικός. Εἰς τὰ φρικώδη καὶ ἀνυπολόγιστα αὐτοῦ ἀποτελέσματα ἐξεγείρεται ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά. Οὐδέποτε ἡ Δικαιοσύνη ἀδικεῖ περισσότερο, ἢ ὁσάκις, ἐπομένη εἰς τύπους τινὰς ψυχροὺς καὶ παναρχαίους, παραδίδει νομίμως εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν αἰσχροῶν τοκογλύφων, τοὺς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξολισθῆσαντας μέχρι τοῦ ἄντρου των. Αἱ πολυπληθεῖς τάξεις τῶν δυστυχῶν αὐτῶν θάνακουρισθῶσι καὶ θάναπνεύσῃσι μὲ τὴν κατάργησιν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ διὰ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἐλευθερούσης τοὺς κρατούμενους, θὰ ζημιωθῶσιν οἱ τοκογλύφοι καὶ θὰ τιμωρηθῶσι δι' ὅσα ἀδικήματα νόμιμα ἐπραξάν κατά τῶν ὁμοίων των ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ αὐτῇ κοινωνίᾳ. Οὐτε σοσιαλιστῆς εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς, οὔτε κἂν χρεωφειλέτης διὰ νὰ αἰσθανθῇ χαράν, ἐνστικτικῶς δὲ καὶ αἰσθηματικῶς πῶς νὰ ταχθῇ ἀμέσως ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου. Καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἐπεκροτοῦμεν καὶ

ἀπὸ καρδίας θὰ ἠυχόμεθα τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ καὶ ταχέαν ἐπιψήφισιν, ἐὰν δευτέρα τις σκέψις δὲν μας ὑπηγόρευε κάποιαν ἐπιφύλαξιν.

Ἄρα γε δύναται νὰ θεωρηθῇ λελυμένον τὸ ζήτημα; Τὰ κοινωνιολογικὰ φαινόμενα εἶνε τὰ συνθετώτερα ἢ δ' ἐξέτασις καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέφερον εἰς τὴν παρούσαν κοινωνίαν ἢ κατάργησις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, δὲν γίνεται ὅσον θὰ ἐπεθύμει τις ἀκριβῆς καὶ πεφωτισμένη διὰ τῆς εὐκόλου παρατάξεως τῶν γνωμῶν, τὰς ὁποίας ἐπροκάλεσε κατ' αὐτὰς ἡ Ἀκρόπολις, καὶ τὰς ὁποίας ἀκούει τις εἰς τὰς καθήμεραν συζητήσεις. «Εἶσθε κατὰ ἢ ὑπὲρ τῆς καταργήσεως; — Εἶμαι κατὰ ὅταν μοῦ χρεωστοῦν, εἶμαι ὑπὲρ ὅταν χρεωστοῦ». Ἴδου ὁ τύπος τῶν τοιούτων συζητήσεων, ὡς ἔδωσαν αὐτὸν εὐφρέστατα σατυρικὴ τις ἐφημερίς. «Καὶ ὅταν οὔτε σὰς χρεωστοῦν, οὔτε χρεωστεῖτε; — Αἶ, τότε κ' ἐγὼ δὲν ἠξιώρω μὲ ποῖαν γνώμην νὰ ταχθῶ». Τοιαύτη θὰ ἦτο ἡ ἰδική μας συμπλήρωσις. Πράγματι ἄμα κείψῃ τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσην πειθῶν, δὲν ἀρκούσιν αἱ κοινὰ γνώσεις καὶ ἡ κοινὴ ἀντίληψις διὰ νὰ μορφώσῃσι γνώμην ὅπως οὐ ἐδυνάσθησαν καὶ ἔχουσαν λόγον ὑπάρξεως. Πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψει του καὶ νὰ συνδυάσῃ πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰς περιστάσεις, διὰ νὰ αποφανθῇ ἂν ἡ κατάργησις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως θὰ βλάψῃ ἢ θὰ ὠφελήσῃ σήμερον ἐν Ἑλλάδι. Ἄρα γε, — διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς ὀλίγας μόνον ἀλλ' ἐυλογώτατας ἀπορίας, — ἐγγυᾶται τις ὅτι ἔχουσι ἤδη μορφωθῆ τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι χαρακτηῖρες, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ προκόψῃ καὶ ἀνθήσῃ τὸ ἐμπόριον, ἡ ζωὴ παντὸς τόπου, ἄνευ μέσων ὑπὲρ τῆς καταναγκαστικῆς τηρήσεως τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀκριβείας; Ἐὰν εἰς τὴν χώραν τῶν εὐεξάπτων καὶ θερμοκεφάλων ἀνθρώπων, γεννηθῇ διὰ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν δικαστικῶν κλητήρων καὶ ἄλλῃ πρόφασις χεירוδικίας, δὲν νομίζετε ὅτι εἴμπορεῖ ἔξαρνα ναυξήσῃ ὁ τόσῳ ἄλλως τε ἐξωγωγόμενος ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς; Τέλος, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀρκούσα ἐγγύησις — τοιαύτη δ' ἐθεωρεῖτο κοινῶς ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας, τοῦ πολυτιμοτάτου τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν, — δὲν θὰ εἶνε δυσχερεστάτη ἢ πρόχειρος πλήρωσις ἀναγκῶν ἐπείγουσῶν, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀπειροπληθεῖς γεννῶνται καθεικάστην εἰς κοινωνίαν ἀνισόρροπον καὶ διηρημένην ὡς εἶνε ἡ σημερινή; Ὑπάρχουσι ἄνθρωποι θεωρητικοὶ ἢ μᾶλλον ὀνειροπόλοι, οἱ ὁποῖοι θάπῃντων μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα. Θάντέτασον π. χ. ὅτι ἡ κατάργησις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἢ ὁποῖα δι' ἀνθρώπους μὴ παράφρονας καὶ ἐγκληματίας εἶνε τὸ σκληρότερον τῶν ἀδικημάτων, ἀποβλέπει τὴν σύμπηξιν κοινωνίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὸ ἐμπόριον θὰ εἶνε πλέον περιττόν ὅτι ἡ βαθμιαία κοινωνικὴ πρόοδος καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν ὄρων τοῦ βίου θὰ ἐπέφερε τὴν τελείαν ἔκλειψιν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅτι ἐν μέσῳ πρὸς τοῦτο ἴσα ἴσα δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ κατάργησις παντὸς θεσμοῦ βαρβάρου καὶ παρωχημένου καὶ ὅτι, τέλος, ἀφ' οὗ ἐν τῇ μελλούσῃ κοινωνίᾳ δὲν θὰ γεννῶνται ἀτομικαὶ ἀνάγκαι ἐπείγουσαι, θὰ εἶνε ὅλως περιττὴ ἡ ὑπαρξίς μέσων διευκολυνόντων τὴν πλήρωσιν των. — Πρὸς

τοὺς τοιοῦτους, ὡς πρὸς ὅλους τοὺς λησιμονοῦντας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ παρὸν χάριν τοῦ μέλλοντος, δὲν θὰ ἔχονον τὸν καιρὸν μου νὰ παντήσω. Ὁ ἔμμενον δὲ μὲ τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀμέσου ὠφελείας, τὴν ὅποιαν θὰ ἐπροξένοι σήμεραν ἢ κατάργησις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, μολοντόι ἀσπάζομαι αὐτὴν ἀδιστακτικῶς κατ' ἀρχήν. Καὶ ἤδη, νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἢ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ Νομοσχεδίου, αἰρομένη ὑπεράνω τῆς κομματικῆς ἐμπαθείας, θὰ ἐπιρρίψῃ ἀρκετὸν φῶς πρὸς μόρφωσιν γνώμης ὠρισμένης;

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Συνάντησις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ὁ Μάρτιος ἦλθε μὲ συνοδίαν καταιγίδων καὶ βροχῶν διαρκέσασαν δύο ἐβδομάδας. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν ἦσαν ὅλοι ἀσθενεῖς ἢ καταβεβλημένοι. Ἐπὶ τέλους οἱ ἄνεμοι ἔπαυσαν νὰ συρίζουν ὡς φάσματα πλανώμενα καὶ ζητοῦντα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κρυφῶνάς των, καὶ μίαν ἐσπέραν ἐπνευσαν πνοὴν γλυκεῖαν, ἥσυχον ὡς ἡ ἀναπνοὴ βρέφους κοιμωμένου. Αἱ πορτοκαλέαι καὶ αἱ λεμονέαι ἦσαν ἀνθισμέναι καὶ ὁ βασιλικὸς κήπος ἦτο ἐν τῇ δόξῃ του.

Ὁ Γουσταῦος Λανὲκ στηριζόμενος εἰς μίαν τῶν στηλῶν τοῦ Παρθενῶνος ἔβλεπε τὸν οὐρανόν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Λευκὰ νέφη μικρά, ἐλαφρά, διέγραφον ἐπὶ τοῦ πορφυροῦ οὐρανοῦ ὡς μακρὸν γαλαξίαν. Τὰ ἄκρα τῶν νεφῶν, διαλυόμενα εἰς λευκὰ κλώσματα, ἐσκορπίζοντο πρὸς ἀνατολάς, προσλαμβάνοντα χρώματα ῥόδινα. Πρὸς δυσμὰς ὁ ὄριζων ἐφαίνετο ὡς λίμνη χρυσοῦ καθαρῦ. Ἄνωθεν τοῦ Λυκαβητοῦ ἔπαλλεν ἀνταύγεια λαμπρά, ἐν μέρει ῥοδόχρους, ἐν μέρει ὀπαλίνη, ὑψηλότερα δὲ εἰς τὸ γαλανόν τοῦ οὐρανοῦ ἀνεμινύοντο στρώματα ἀργυρᾶ ἢ ὑποπράσινα. Εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν αἱ σκιαὶ ἐχάρασσον γραμμὰς ζωηρὰς καὶ ἡ θάλασσα τῆς Σαλαμίνος ἠπλοῦτο μακρὰν κυανῇ.

Ὁ Γουσταῦος ἀντίστη γενναίως εἰς τὴν συμφορὰν καὶ δὲν κατεβλήθη ἀπὸ τὴν λύπην. Οὐδὲν εἰς τὴν ἔκφρασίν του ἐμαρτύρει ἀπόγνωσιν ἐρωτικὴν. Κρατῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἀντιμετώπιζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ ὀφθαλμοὺς ἥσυχους, ἂν καὶ κατηρεῖς, μὲ τὰ χεῖλη γαληνιαῖα ἂν ὄχι φαιδρά, καὶ ἐπεριμενε μὲ ὑπομονὴν τὴν ἀνάκλησιν τῆς καταδίκης του ἢ τὴν ἐπικυρώσιν τῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ κατεγίνετο εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας, εἶχε δὲ ἐπιστρέφει ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν

εἰς Ἀθήνας τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐνῶ ὁ Γουσταῦος ἐθαύμαζε τὸν οὐρανόν, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀνοικτὸν ἓνα τόμον τοῦ Παυσανίου, ἄλλος νέος γνωστός μας διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ παρατεῖναι τὸν περιπάτον του μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως. Πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἴδει τὴν Ἀνδρομάχην! Τὸ ὕφος του δὲν ἦτο ἀνθρώπου ἐρωτευμένου καὶ εὐτυχῆσαντος νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐρωμένην του. Ἐπεριπάτει μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, τὰ δὲ ἀφηρημένα του βλέμματα ἐξέφραζον ἀμηχανίαν. Αἶφνης, βλέπει ἀπέναντί του ἓνα κύριον, μὲ ἀνεμώνην εἰς τὴν κουμπότρυπαν, μὲ mon ocle εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του, ὁ ὁποῖος τὸν πλησιάζει, τὸν προσαγορεύει θορυβωδῶς καὶ ζητεῖ ἄνευ προοιμιῶν ἐξηγήσεις διὰ τὴν αἰτίαν τῆς προφανοῦς ἀδημονίας του.

— Ἄχ, Τοντόν, εἶμαι ἐρωτευμένος — μὲ τὰ σωστά μου αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀποκρίνεται ὁ Ροδόλφος, ὡσὰν νὰ ἐξήτει ἀφορμὴν νὰ ἐκμυστηρεύσῃ τὸν πόνον του.

— Καὶ πάλιν! Est-ce possible! ἀνέρραξεν ὁ Ἀγγυρόπουλος.

— Ἀληθέστατον!

— Allons donc, mon cher! Νὰ σὲ συγχαρῶ; Τρίτην φορὰν ἐντὸς ἐνὸς μηνός! C'est effrayant!

Ὁ Ροδόλφος ἔνευσε καταφατικῶς, στρέφων τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ὕμνητόν. Τὸ παρεδέεχτο ἐνδομύχως ὅτι ἦτο τρομερόν.

— Ἡ καυμένη ἢ Φωτεινὴ! Ἡ καυμένη ἢ Ἀνδρομάχη! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀγγυρόπουλος. Προπάντων, καυμένη ἢ τελευταία!

— Εἰπέ καλλίτερα, ὁ καυμένος ὁ Ροδόλφος! ὑπέλαθε θλιθερῶς ὁ Ἐρενστάιν.

— Τὸ λέγω ἀπὸ καρδίας, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του. Καὶ μειδιῶν αἰνιγματικῶδως τὸν ἀπεχαιρέτησε.

Αὐτὸς ἦτο ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ροδόλφος, ὁ «μὴ μου ἄπτου;» Αὐτὸς ἀντήλλαξε τοιοῦτου εἶδους φράσεις μὲ ἀνθρωπὸν τὸν ὁποῖον περιεφρόνει; Τόσον λοιπὸν μετεβλήθη ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν; Ἄφου εἰς μάτην ἐζήτησε ἀγκυραν ὅπου νὰ στερεώσῃ τὰ αἰσθήματά του, ἀφου εἶδε ὅτι ἡ καρδιά του ἦτο ἄστατος ὅσον καὶ ὁ νοῦς του, ἔχασε πᾶσαν ὑπόληψιν πρὸς τὸν ἑαυτὸν του. Πρῶτον ἢ Φωτεινὴ, ἔπειτα ἢ Ἀνδρομάχη, — ἡ τρυφερά, ἢ γλυκεῖα Ἀνδρομάχη! Πῶς τὴν ἐλυπεῖτο! Νὰ καταντήσῃ τόσον ἀνάξιος αὐτῆς! Καὶ ἢ ἄλλη, — ἢ ἄλλη Ἐκεῖνη, — Ἐκεῖνη τῆς ὁποίας ἡ θεὰ ἤναπτε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἠσθάνετο ἐκμηδενίζομένην τὴν ὑπάρξιν του!

Αὐτὰ ἐσκέπτετο περιπατῶν. Καὶ ὑπάρχει πε-